

Milan Vincetič

Faronika

I.

Sem ne pride ribji trop
še manj človeška noga
jaz sem riba jaz sem bog
jaz vem za dva svetova

V zgornjem je kamenje senc
pred južnim koralnjaki
jaz pa vladam čez in vmes
in stojim med vrati

II.

Se hrbta ne drži plavut
ob škrgah so ostrice
jaz sem mati jaz sem duh
ribe mantrnice

Je rep na koncu vedno suh
in voda le od zunaj
da hodi hodi čez plavut
pa ne more skupaj

III.

Kako mi le nagaja strast
med zraslimi nogami
da se zaljubljam v lastni vrat
da se tešim z rokami

Za kapljo vselej skrvavim
za nohet se obrabim
in brzdam se in zamižim
da z repom ne udarim

IV.

Nekoč me je zavaral fant
z napihnjenimi lici
ojej kak blago je ležal
ob moji zapeljivki

Čez leta me prevzetni fant
zaprošil je za roko
ni bil napihnjen niti plav
ni sodil na poroko

V.

Pod srcem nosim skrit zaklad
moškega semena
raste raste sivi grad
iz tujega telesa

V gradu je devet soban
okoli pa obzidja
jaz sem jalova gospa
jaz poležem sina

VI.

Med spanjem se krašen trirog
zarije mi pod luske
to je delo moških rok
po žensko se maščuje

Med luskami se prekali
da še bolj zadene
kdor mi še hudo stori
tega ne izbere

VII.

Jaz sem zaplodila svet
jaz ga bom preklala
jaz sem beseda vseh besed
ki je meso postala

Se mrtvim bo povrnil vid
žive pa odžejam
da slednjič se zategne nit
čez ribjo kost zadeta